

L'oustau

Amb de sos dos estatges, l'estau se dreïçava sus la plaça de Clet, bastit amb de pèiras de grava per son rèire-grand. Coma l'aviá plantat vers miegjorn, per se pas còire au pus fòrt de l'estiu, l'aviá bordejat de platanas, d'aquelas platanas que vos fan d'ombra fresca per calorassa, una ombrada qu'encoratja la siesta mai los bartavelatges. Lo lotjament èra plaçat a la segonda pòrta dau primièr. De largas fuèlhas verdas, lusissentas dessus, se corbavan vèrs lo balcon, escrih de cigalas que cracanejavan l'estiu dau mai que l'èr s'encalorava. La pòrta d'entrada, n'èra barricadada la nuèch de dos batents de castanhièr. De jorn èra parada de la sorelhada amb d'un ridèl pinturat de jaune e de brun confeccionat de pipas de papier jornau empegat, enviroilat sus una camba de fiu de fèrre.

Très pèças en enfilada abritavan lo nis de la drolleta. La primièira n'èra la majorala, ornada d'una image de l'Angélus de Milhet, èra lo liòc de vida.

Una taula bèla, un bufet a dos cors enauçat d'un vaset florit de tulipas de porcelana, pausat dessus, un pòst de ràdiò, cinc cadieiras palhadas e lo fornèu de carbon, n'èran tot l'amoblament. Au canton, la solharda èra subremontada d'una estatgièira mascada d'una frisa de tèla brodada, e garnida d'una tiralònga de topinets de faiença per pastas, farina, sucre, cafè e espècias. En dessota caçairòlas e marmitas èran sarradas dins c'una réserva resconduda d'un ridèl de cotonada florida. A portada de man, d'aisinas per cosinar, pendigolavan près dau fornèu. Aqueste fornèu, sa mameta n'en bricava la plaça de fonda cadajorn, pièi i pausava la caçairòla emplida dau lach, que lo matin, anava quèrre au vaquièr amb de son topin.

Au mitan dau garlandatge, un ridèl mascava l'entrada d'una alcòva garnida d'un pichòt armari e dau lièch onte jaçava nòstra drolleta. Los murs èran pintats de fresc : de pans blavejats enluminats de flors violetas rodeladas, un bendèu blanquin arrestat dessus de lo plafon. Dins lo canton, a l'esquèrra dau lièch, s'atrapava una tauleta cobèrta de maubre roge. Comptava dos tiradors emplites de babòias de totas menas. Au bas d'aquel mòble, una porteta rescondiá lo quèli de faiença. A costat lo lièch, amb de sas barras de ferre pinturadas de nègre, èra parat d'un cobrilièch rosenc damassat que figurava d'angelonets. Au pè d'aquel lièch una cadieira au sèti palhat de jaune cordilhat de verd. La nena i pausava sos abits. Per pas qu'aguèsse freg a sos petons, la mameta aviá estendut au sòl una descenda de lièch, présent de sa dròlla portat d'Argeria.

De drecha, lo pichòt armari regardava la maquina de cordurar «Singer» que sa maire que cordurava per lo mond davant de se maridar, aviá laissada aquí.

Entremitan, lo passatge menava a una porta que dobrissiá dins la cambra de sos grands. Penjada au dessus de la porta, la fotò de sos parents en novial tronava. Aquí l'amòblament se completava d'una penjariá, per los vestits, mai d'una tauleta garnida d'una conca e d'un broc de faiença de Gièn, per la teleta. Res, per caufar aquelas pèças. Sol un patòc rescalorit dins lo fornèu e plaçat aus pès, dins lo lièch, rescaufava un pauc lo matalàs en ivèrn. La fenèstra regardava sus de jardins, pièi a l'horizont, sus lo Losèra.

Quand la mamet l'ivèrn, fasiá sa cambra fenèstra dobèrta, qu'aviá jalat, que tot èra barbastat, que lo sorelh lusissiá dins c'un cèu d'un blau treslulent sens nívol, la drolleta se regalava d'i venir sentir lo freg mossigar sas gautas. Per ela, la jornda s'anonciava resplendent.

Martine MICHEL
Extraits de La Drolleta